

MARIANA
ZAPATA

A romantic couple embracing outdoors. The woman, Mariana Zapata, is leaning over the man, smiling warmly. They are both looking off to the side with soft expressions. The background is a bright, hazy outdoor setting, possibly a beach or a park, with soft lighting suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is intimate and affectionate.

Kulti

Ljndeni

KRÁLOVNÁ ROMANTIKY MARIANA ZAPATA
ÚTOČÍ SVOJÍM OČARUJÍCÍM ROMÁNOM

Kulti

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Mariana Zapata
Kulti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Kulti

MARIANA
ZAPATA

Kulti

Z angličtiny preložila
Miriam Ghaniová

Ljndeni

*Môjmu otcovi.
Môjmu priateľovi, môjmu spoluhráčovi,
môjmu šampiónovi, môjmu spojencovi a mojej zálohe,
vždy keď som potrebovala.
Každý otec, o ktorom by som sa pokúsila písať,
by bol tvojou úbohous kópiou.
Mám ťa rada, kamarát.*

*(Takže prestaň jazdiť ako maniak,
potrebujem ťa tu ešte dlho.)*

Prvá kapitola

Zažmurkala som. Potom som žmurkla znova a ešte raz. „Čo ste práve povedali?“

Muž, ktorý sedel oproti mne, vetu zopakoval.

Napriek tomu som naňho stále hľadela. Prvýkrát som ho počula správne. Hovoril hlasno a jasne. Ale môj mozog sa nevedel zorientovať vo vete, ktorá vyšla z jeho úst. Rozumela som všetkým jednotlivým slovám, ale dať ich v tej chvíli dokopy sa rovnalo tomu, akoby ste slepcom povedali, že chcete, aby niečo rýchlo uvidel.

V podstate to nebolo možné.

„Potrebujem ťa, Sal,“ naliehal tréner Gardner, muž, ktorý od mňa žiadal nemožné.

Posadila som sa na stoličku v jeho kancelárii a všimla si jeho postriebrené vlasy na hlave, hladkú tvár bez vrások a polokošelu značky Houston Pipers, ktorú mal na sebe. Na to, že mal po štyridsiatke, bol stále fešák. Síce občas nepričetný, ale napriek tomu pekný.

Na druhej strane, pekný a príťažlivý bol však aj sériový vrah Jeffrey Dahmer, takže pekný vzhľad nebol práve najlepším meradlom duševného zdravia jednotlivca.

Upokoj sa, zhlboka sa nadýchni a daj sa dokopy, Sal. Sústreď sa. Potrebovala som myslieť na niečo iné, aby som sa uvoľnila. Vybrala som si steny kancelárie.

Po jeho pravici visel úhľadný rad diplomov. Po oboch stranách mal fotky so synom a niekoľko zarámovaných fotografií tímu Pipers na ihrisku za posledné roky – mojím obľúbeným bol záber tímu z minulého roka, keď sme vyhrali šampionát ženskej profesionálnej ligy. Stál uprostred skupiny s ligovou trofejou, trojmetrovým

monštrum, ktorú držal vysoko nad hlavou. Ja som bola hneď vedľa neho a jednou rukou som držala futbalovú loptu, druhou objímala Jenny, brankárku nášho tímu. Rovnakú fotku som mala aj ja a neustále mi pripomínala, že dvadsať rokov tvrdej práce sa vyplátilo. Navyše bola mojou motiváciou ráno, keď som sedela na kraji postele a vyzerala a cítila sa viac mŕtva ako živá, aby som vstala a zahájila svoj každodenný päťkilometrový beh. Radšej by som si dala vrtať zubný koreňový kanálik, darovala obličku alebo trpela zápchou. Naozaj.

O tom, že mi Gardner večer predtým zavolať, som veľmi neuvážovala. Nerozmýšľala som dvakrát, keď ma požiadal, aby som prišla do jeho kancelárie v sídle Pipers, pretože sa chcel so mnou o niečom osobne porozprávať. Mohla som sa vyhovoriť na otravu jedlom alebo silné krčce, aby som sa z toho vyvliekla, ale zrejme už bolo neskoro.

Vošla som priamo do jeho pasce, fyzicky aj emocionálne.

Kamery. Fotoaparáty. Tlačová konferencia.

Bože, chce sa mi vracaať, keď si na to pomyslí.

Moja prvá myšlienka bola: Nie. Prosím, nie. Niektorí ľudia sa báli výšok, tmy, klaunov, pavúkov, hadov... Nikdy som si z nikoho nerobila srandu, keď sa niečoho bál. Ale pre ten príšerný strach, ktorý som mala z rozprávania pred kamerou, keď sa na mňa pozerá skupina ľudí, ma najmenej stokrát nazvali slaboškou, väčšinou môj brat, ale aj to sa počíta.

„Chceš mi povedať, že to nedokážeš?“ Tréner Gardner zdvihol obočie a utvrdil ma v tom, že mi nedáva na výber, a zároveň ma podpichoval slovom, o ktorom vedel, že ho neznášam. Bola som v jeho kancelárii o desiatej ráno, lebo chcel práve mňa, nie niekoho iného.

Bastard.

Keby som bola slabšia, začala by sa mi triasť spodná pera. Možno by som aj zažmurkala a potlačila slzy, aby som sa nerozplakala, ale obaja sme si dobre uvedomovali, že mu nemôžem povedať nie. Nemohla som mu povedať nie.

Aj keby ma to malo zabiť, vždy som urobila, čo chcel. A on sa na to spoliehal aj teraz. Pretože som bola idiotka, ktorá sa dala vyprovokovať. Keď som mala jedenásť rokov a ktosi mi povedal, že určite nevylezím na jeden obrovský strom, a ja som si zlomila ruku, lebo som naň, pravdaže, vyliezla, mala som sa z toho poučiť a uvedomiť si, že niekedy je lepšie ustúpiť. Ale nestalo sa tak.

V duchu som si obula ponožky veľkého dievčaťa, ekvivalent tých, ktoré som dostala ako dieťa namiesto nohavičiek pre veľké dievčatá, lebo môj otec to považoval za strašidelne úchylné.

„Dobre teda.“ Uškrnula som sa a pravdepodobne som vyzerala, akoby som dostávala klystír. „Ale... prečo tam nejde Grace? Alebo Jenny? Zvyčajne robia všetky rozhovory ony.“ Pretože ja som sa im sakramentsky vyhýbala, aspoň tým pred kamerou.

„Nepýtal som sa Grace, lebo si myslím, že by bolo dobré, keby si to urobila ty,“ vysvetlil, pričom mal na mysli ostrielanú tímovú kapitánku. „A Jenny príde až v nedeľu.“

Ešte chvíľu som naňho žmurkala a mala pritom pocit, že sa povraciam a zároveň poseriem. Noha sa mi už triasla, a ja som si ju držala v snahe zastaviť to.

Gardner sa nežne usmial a naklonil sa cez veľký sklený stôl so zopnutými rukami. „Ešte si sa ma ani nespýtala, čo je to za tlačovka.“

Akoby ma to, dočerta, zaujímalo. Mohla sa týkať toho, že niekto vynašiel liek na rakovinu, a bolo by mi to jedno. Bola by som sa snažila nezložiť. Srdce mi začalo biť rýchlejšie už pri zmienke o slove začínajúcom sa na písmeno t, ale prinútila som sa tváriť, že nebojujem so záchvatom paniky. „Dobre, o čo ide?“ pomaly som sa spýtala.

Predsezónny tréning nášho futbalového tímu sa začínal o týždeň a pol, takže som asi podvedome predpokladala, že to bude ono.

Lenže sotva som to vyslovila, náš hlavný tréner sa začal usmievať a hnedé oči mu zažiarili. Naklonil sa a povedal niečo, čo bolo rovnako zlé, ak nie horšie, ako to, že ma požiadal o obyčajnú tlačovú

konferenciu. Pätnäšť slov, na ktoré som nebola pripravená. Pätnäšť slov, o ktorých som nemala ani tušenia, že mi zmenia život.

„Práve sme dostali potvrdenie, že Reiner Kulti prevezme v tejto sezóne pozíciu asistenta trénera tímu,“ vysvetlil mi Gardner a jeho tón naznačoval, že „toto je tá najlepšia vec, aká sa kedy stala“.

Moja tvár hovorila: Nie, to určite nie.

Chvíľu trvalo, kým jeho úsmev opadol a vystriedal ho zmätený výraz, ale stalo sa. Padal ako veža z kociek, pomaly a isto.

Vrhol na mňa čudný pohľad. „Prečo sa tak tváriš?“

Mala som sedem rokov, keď som po prvý raz videla Reinera Kultiho v televízii. Pamätám si presne ten moment, keď sa objavil na obrazovke. Bolo to semifinále Altus Cupu – turnaja, ktorý sa konal každé tri roky a zahŕňal všetky národné futbalové tímy na svete, ktoré sa navzájom vyradovali zľava i sprava počas kvalifikačných kôl. Bolo to najsledovanejšie športové podujatie na svete.

Prečo by nemalo byť? Futbal, skutočný futbal, bol najrozšírenejším športom na všetkých obývaných kontinentoch. Nerozlišoval, či ste vysoký, nízky, chudý, chudobný alebo bohatý. Potrebovali ste len loptu, ktorá bola aspoň ako-tak nafúkaná, a niečo, do čoho by sa dal streliť gól, čo mohlo byť čokoľvek. Dve plechovky. Plechovky od koly. Odpadkové koše. Čokoľvek. Mohli ste byť dievča alebo chlapec. Mohli ste mať uniformu alebo nemať. A ako hovoril môj otec, aby ste zvládli techniku, nepotrebovali ste ani topánky.

Keďže môj brat futbal hral a miloval ho – a z nejakého dôvodu som si vtedy myslela, že on je ten najúžasnejší človek na svete –, donútila som rodičov, aby ma zapísali do tímu, keď som mala asi šesť rokov. Na druhej strane, moja mama bola mierne zhrozená a zapísala ma aj na karaté a plávanie. Ale jedna malá časť vo mne vždy vedela, že mám rada futbal viac ako čokoľvek iné.

Z otcovej strany som pochádzala z dlhého rodu futbalových fanatikov. Casillasovci síce veľa nehrali, ale boli veľkými fanúšikmi.

S výnimkou môjho staršieho brata, ktorý vraj prejavoval záujem a talent už od chvíle, keď začal chodiť, sa všetci ostatní len pozerali.

No ako si pamätám a podľa toho, ako mi to otec stokrát prerozprával, môj brat a otec sa ešte pred začiatkom zápasu rozprávali o tom, či Španielsko porazí Nemecko, alebo nie. Chvíľu po polčase museli väčšinu hráčov nemeckého tímu vystriedať pre to či ono zranenie.

Môj brat Eric povedal: „Nemecko skončilo.“ Otec tvrdil, že ešte zostáva čas, aby zabodovalo.

Jasne ako slnko v hlave vidím sviežeho devätnásťročného mladíka, ktorý sa dostal na ihrisko. Bol to posledný hráč v tíme, ktorý mohol byť prípadne nasadený, chlapec, čo hral prvýkrát na medzinárodnej scéne. So svetlohnedými vlasmi, ktoré sa zdali ešte svetlejšie vďaka našej statickej starej televízii. Tvár mal hladkú, dlhé a štíhle telo... ach, bol to ten najkrajší a najmladší hráč, akého som doteraz na Altus Cupe videla.

Pravdupovediac, Nemecko to malo zrátané. Všetko bolo proti nim. Dopekla, aj ich vlastní fanúšikovia boli v tej chvíli pravdepodobne proti nim.

Nezdalo sa však, že tímu by to niekto dal vedieť.

Niekedy medzi štyridsiatou piatou minútou, ktorou sa začal druhý polčas zápasu, a deväťdesiatou minútou, ktorou sa skončil riadny hrací čas, sa tomu vychudnutému chlapcovi s roztomilou tváričkou, ktorý nevyzeral oveľa starší ako ja, hoci bol, podarilo vziať loptu španielskemu útočníkovi, čo útočil na nemeckú bránku, a utiecť. Bežal a bežal a bežal, a nejakým zázrakom sa vyhol každému súperovmu hráčovi, ktorý sa za ním vydal.

Strelil ten najkrajší, nemilosrdný gól do pravého horného rohu bránky. Zdalo sa, že lopta sa plaví vzduchom ako jednosmerná letenka do knihy rekordov.

Môj otec zakričal. Eric výskal. Štadión šalel a hlásatelia sa zbláznil. Ten chlapec, ktorý nikdy nehral na takomto štadióne, dokázal to, čo od neho nikto nečakal.

Bol to jeden z tých momentov, ktoré človeku zdvihnú náladu. Iste, neboli ste to vy, kto urobil niečo výnimočné, ale vyvolalo to vo vás pocit, akoby ste to urobili. Mali ste dojem, že by ste mohli spraviť čokoľvek, pretože ten druhý človek to dokázal.

Pripomenulo vám to, že všetko je možné.

Viem, že som tam stála a kričala spolu s otcom, lebo mi to pripadalo ako najvhodnejšia vec. Ale hlavne viem, že som si myslela, že ten chlapec, Kulti, číslo osem v nemeckom národnom tíme, ktorý vyzeral sotva dosť starý na to, aby mohol šoférovať, bol v tom roku najúžasnejším hráčom na svete.

Dokázal to, čomu nikto neveril...

Ježiš. Teraz, ako dospelá, sa môžem pozrieť späť a pochopiť, prečo mal na mňa taký vplyv. Dáva to úplný zmysel. Ľudia stále hovoria o tom góle, keď spomínajú najlepšie momenty v histórii Altus Cupu.

Čo bolo tým zlomovým bodom, keď som sa rozhodla nasledovať svoj sen o trávniku, góloch a jedinej bielo-čiernej lopte? Ten moment. Ten gól zmenil všetko. Bol to moment, keď som sa rozhodla, že chcem byť ako ten chlapec-hrdina.

Zasvätila som svoj život, svoj čas a svoje telo tomuto športu, a to všetko kvôli hráčovi, ktorého som začala sledovať, podporovať a milovať celým svojim malým srdcom, svojmu patrónovi futbalu Reinerovi Kultimu. Preňho to bol moment, ktorý zmenil jeho kariéru. Stal sa spasiteľom Nemecka, jeho hviezdou. Počas nasledujúcich dvadsiatich rokov kariéry sa stal najlepším, najpopulárnejším, ale aj najnenávidenejším hráčom všetkých čias.

Potom to prišlo: plagáty s jeho podobizňou som mala na stenách až do svojich sedemnástich rokov a každému som rozprávala, že sa zaňho vydám.

No ešte pred plagátmi a svadobnými oznámeniami boli listy, ktoré som mu písala ako dieťa. „Vaša fanúšička číslo 1“, stálo napísané fixkami a pastelkami na štvorcíkovom papieri. Nikdy som na ne nedostala odpoveď.

Ale to som si nechala pre seba.

Navyše, bolo to už desať rokov, čo som v záchvate zúrivosti strhla plagáty, keď sa muž, ktorý sa stal pre svojich fanúšikov známym ako Kráľ Reiner Kulti, pretože bol jedným z najvýbušnejších a najkreatívnejších hráčov v tomto športe, oženil.

Vari nevedel, že sa máme vziať a mať spolu futbalové talenty? Že mal jedného dňa sedieť vedľa mňa v lietadle a okamžite sa do mňa zalúbiť? Áno, zrejme mu to nedošlo a vzal si nejakú herečku s prsami, ktoré akoby odporovali gravitácii.

O necelý rok neskôr urobil ďalšie veci, ktoré som mu nemohla odpustiť.

Tréner Gardner o ničom z toho nemal ani potuchy.

Sedela som na stoličke oproti tomu istému trénerovi, s ktorým som pracovala posledné štyri roky, a krčila plecami.

Prečo som sa tak tvárila? Akoby som sa vôbec netešila? „Viete, čo sa stalo medzi ním a mojím bratom, však?“

V tej chvíli som asi očakávala, že to nebude vedieť, lebo bol príliš nadšený, keď mi rozprával o tom, že Reinera Kultiho prijali do zamestnania.

Gardner však prikývol a pokrčil plecami, na tvári mal stále zmätok. „Pravdaže viem. Práve preto si ideálny človek na tú konferenciu, Sal. Okrem Jenny a Grace si najznámejšia a najobľúbenejšia hráčka v tíme. Ako ti to hovoria? „Miláčik domáceho tímu?““

Miláčik domáceho tímu. Fúj. Cítila som sa, akoby som sa vrátila na strednú školu, kde som sa uchádzala o titul kráľovnej plesu, a nie ako dievča, ktoré vynechalo každý ples, pretože zvyčajne malo zápas.

„Kulti zlomil...“

„Ja viem, čo urobil. Naše oddelenie pre styk s verejnosťou na včerajšom stretnutí už spomenulo, čo sa stalo medzi Kultim a Ericom, keď nám oznámili, že ho prijali. Nikto nechce z toho robiť telenovelu. To, že vystúpiš pred kamerou, usmeješ sa a všetkým venuješ svoj úsmev, je presne to, čo tím potrebuje. Nejde o nič veľké a všetci sa musíme zomknúť, aby sa pozornosť sústredila na tím, nie na drámu

spred rokov. Bude to desať, maximálne dvadsať minút. Ty, ja a on. Odpovieš na pár otázok, a to je všetko. Už od teba nič také nebudem chcieť, prisahám.“

Moja prvotná myšlienka bola jednoduchá: za všetko môže Ericova holenná a lýtková kosť.

Chcela som udrieť hlavou o stôl, ktorý ma oddeľoval od Gardnera, ale podarilo sa mi zdržať. Okrem toho sa mi v bruchu nahromadil strach, cítila som krče a musela som si naň pritlačiť ruku, akoby mi to pomohlo zmierniť utrpenie.

Potom som znova vzdychla a prijala skutočnosť, ktorá sa skrývala za Gardnerovými slovami.

V lige išlo o rodinné hodnoty, morálku a všetko zdravé. Túto lekcii som sa naučila ťažko a posledná vec, ktorú som potrebovala, bolo ignorovať to, čo bolo treba urobiť, aby som túto fasádu udržala. Naozaj sme mali dievčatá, ktoré by mi pre moje postavenie podrezali krk. Možno stretnutie s Kultim tesne pred tlačovou konferenciou bolo presne to, čo som potrebovala.

Jednoducho som to chcela mať za sebou a pokračovať v živote. V poslednom desaťročí som jeho kariéru veľmi nesledovala. Z európskej ligy odišiel pred dvoma rokmi. Odvtedy vypadol zo skupinky celebrit, do ktorej ho prijali. Istý čas ste nemohli ísť do obchodného centra bez toho, aby ste nevideli jeho tvár na reklame na nejakú vec. „Chápem,“ zastonala som a zaklonila hlavu dozadu, aby som sa pozrela do stropu. „Urobím to.“

„Moje dievča.“

Len tesne som vyhrala boj o to, aby som ho nenazvala sadistickým kreténom za to, že ma núti robiť niečo, z čoho mi takmer naskočila žihľavka. „Nemôžem sľúbiť, že sa počas celého rozhovoru nezakokcem alebo nepovraciam, ale urobím, čo bude v mojich silách.“

Chystala som sa pri prvej príležitosti udrieť Erica do zasranej obličky, dočerta.

* * *

Zvládneš to, Sal. Zvládneš to.

Keď som bola malá a otec ma požiadal, aby som urobila niečo, čo som nechcela, hoci to sa zvyčajne stávalo len vtedy, ak išlo o niečo, čo ma desilo – napríklad zabiť obrovské šváby, ktoré sa vkradli do nášho domu –, ukázal na mňa prstom a povedal mi po španielsky: „*Si puedes!*“ Dokážeš to. Potom, aj keď som sa rozplakala, keď som vošla do miestnosti, v ktorej sa nachádzal tvor z útrobov pekla, s topánkou ako so zbraňou som urobila všetko, o čo ma požiadal.

„Dokážem to“ bolo heslo, ktoré som si vždy držala najbližšie pri srdci. Nemala som rada, keď mi ľudia hovorili, že niečo nedokážem, aj keď som to nechcela urobiť. Takto ma aj tréner Gardner prinútil, aby som povedala, že urobím ten rozhovor, že pôjdem na tú tlačovku.

Dokážem to. Môžem byť v tej istej miestnosti ako Reiner Kultí. Prvý raz v živote budem sedieť pár sedadiel od neho s niekoľkými televíznymi kamerami. O nič nejde.

Vnútri som sa schúlila do kĺbka ako mŕtvy pavúk a prosila samu seba, aby som sa, preboha, čím skôr premenila na prach. Tento strach, táto moja fóbia, bola taká neopodstatnená. Nikto nikdy nepovie, že strach je logický, lebo nie je. Je hlúpy a iracionálny a na stupnici od jeden do desať by si vyslúžil asi päťdesiatku.

„Si pripravená?“ spýtal sa tréner Gardner, keď sme čakali na začiatok tlačovej konferencie. Novinári a reportéri vo vedľajšej miestnosti boli takí hluční, až mi z toho bolo zle. Ako sa to, dopekla, vôbec mohlo stať? Zvyčajne som bola tretia v poradí hráčov, ktoré si na tieto reklamné akcie vyžiadali, a to malo svoj dôvod.

Mohla som hrať pred tisíckami ľudí, ale v okamihu, keď sa kamery priblížili na desať metrov odo mňa, som sa vypla. Bola som ako Ricky Bobby vo WPL. Vedela som, že niekde existuje video, na ktorom počas rozhovoru robím príšerné gestá rukami. Vyzerala som ako idiot – koktala som, potila sa a triasla. Všetko naraz.

Dlane som mala lepkavé ako po dlhom behu, podpazušie spoteené... a nohy sa mi triasli. Keď sa mi roztriasli, vedela som, že to bude vážne.

Ale namiesto toho, aby som si priznala, že som nervózna, strčila som si ruky do vreciek, poďakovala sa Bohu, že tepláky, ktoré som si ráno obliekla, boli dostatočne vrecovité, a tak nikto nemohol povedať, že moje nohy majú vlastný rozum, a prinútila som sa usmiať. „Som pripravená,“ zaklamala som pomedzi zuby.

Nanešťastie ma Gardner poznal dosť dobre na to, aby rozpoznal, že klamem, lebo sa hlasno rozosmial. Položil mi ruku na plece a potriasol mnou. „Si hotová, ale bude to v poriadku.“

Jedna pracovníčka z oddelenia pre styk s verejnosťou nazrela spoza rohu chodby a na sekundu sa zamračila, kým opäť zmizla.

Nezvládnem to.

Ale áno.

Po krátkom kašli som si povedala, že to zvládnem. Mohla by som to zvládnuť. Naozaj by som to mohla zvládnuť.

Nohy sa mi roztriasli ešte silnejšie, keď sa niekto ozval cez mikrofón z vedľajšej miestnosti: „Potrebujeme ešte minútu, prosím.“

Bože.

„Myslím, že som sa práve trochu povracala,“ zamrmlala som si skôr pre seba ako pre Gardnera.

„Bude to v poriadku,“ ubezpečil ma so súcitným úsmevom.

Odkašľala som si a v duchu samu seba prosila, aby som sa upokojila. Niekoľkokrát som sa rýchlo nadýchla a vydýchla, potom som zhlboka nasala vzduch a zadržala ho, ako som to robila, keď som bola pred zápasom príliš nervózna.

Teraz to nepomohlo.

Naplo ma a musela som prehltnúť žľč.

„Kde vlastne je?“ spýtala som sa.

Gardner sa skutočne obzrel, akoby ho tá otázka prekvapila. „Nemám potuchy. Hádám ho dali do inej miestnosti?“

Odpoveď sme dostali o sekundu neskôr, keď sa vrátila tá istá pracovníčka oddelenia pre styk s verejnosťou, ktorá pred chvíľou nakúkala, so zvesenými kútikmi. „Máme problém.“

Druhá kapitola

„Sal, nie, nie.“

„Áno.“

„Sal, nežartuj. Naozaj. Povedz mi, že si robíš srandu.“

Položila som si hlavu na posteľ, zavrela oči a mrzuto sa usmiala. Všetko bolo stratené. To popoludnie bolo skutočné a nebolo pred ním úniku. Tak som povedala Jenny pravdu: „Presne tak to bolo.“

Zastonala.

Jenny bola skutočná priateľka, ktorá cítila to najhoršie z vašej bolesti za vás a trpela spolu s vami. Vydala ston, ktorý by som počula na vzdialenosť viac ako tisíc kilometrov. Moje poníženie bolo aj jej ponížením. Jenny Miltonová a ja sme boli priateľky od chvíle, keď sme sa stretli v tábore národného tímu Spojených štátov – „najlepších“ hráčov v krajine – pred piatimi rokmi.

„Nie,“ zastonala a uškrnula sa. „Nie.“

Ale áno.

Vzdychla som a znova som prežila tých popoludňajších dvadsať minút pred kamerami. Chcela som zomrieť. Nezašla by som tak ďaleko, aby som tvrdila, že to bola tá najhoršia vec, aká sa mi kedy stala, ale bol to určite jeden z tých momentov, keď som si priala vrátiť sa späť a urobiť to inak. Alebo to vymazať podľa vzoru *Večného svitu nepoškvrnenej mysle* a predstierať, že sa to nikdy nestalo. „Prefarbím si vlasy, zmením si meno a budem žiť v Brazílii,“ povedala som jej.

A čo urobila ona? Zasmiala sa. Zasmiala sa, potom sa zachichotala a napokon sa rozrehotala.

To, že sa mi nesnažila povedať, že je všetko v poriadku, znamenalo, že som nereagovala prehnane na udalosti, ktoré sa odohrali pred niekoľkými hodinami.

„Aké sú podľa teba šance, že celú tú vec nikto nikdy neuvidí?“

Jenny vydala zvuk, ktorý dával tušiť, že nad otázkou skutočne premýšľa. „Ja by som povedala, že máš skôr smolu. Je mi to ľúto.“

Zvesila som hlavu a hrud' sa mi nadúvala od potláčaného smiechu zmiešaného s plačom. „Na stupnici od jeden do desať, ako veľmi si to pokazila?“

Najprv som neodpovedala, napokon bola moja odpoveď ostrá a úsečná. Nasledoval vysoký smiech, ktorý naznačoval, že Jenny sa dobre baví. Smiala sa ako vždy, keď som urobila niečo neuveriteľne trápne. Ako vtedy, keď som mávala na cudzinca, o ktorom som si myslela, že máva na mňa on, ale mával na niekoho za mnou. Alebo vtedy, keď som dostala šmyk na čerstvo umytej podlahe a spadla rovno na zadok.

Nemala som očakávať nič iné.

„Sal, naozaj si...?“

„Áno.“

„Pred všetkými?“

Odfúkla som si. Sotva som sa nad tým dokázala zamyslieť bez toho, aby sa mi nedvíhal žalúdok. Chcela som si nájsť nejakú jaskyňu a zazimovať sa naveky. Bolo po všetkom a život mal ísť ďalej. O desať rokov si to nikto nebude pamätať, ale... ja áno. Ja si to budem pamätať.

A Jenny, Jenny by si na to spomenula najmä vtedy, keby niekedy natrafila na nejaký záznam. Spomenula by si, bolo mi jasné, že by si spomenula. Pravdepodobne už prechádzala webové stránky a hľadala meno Sal Casillasová medzi videami, ktoré ľudia posielali s názvom *Trapas týždňa*.

„Mohla by si sa prestať smiať?“ oborila som sa do slúchadla, keď sa stále rehotala.

Rozosmiala sa ešte viac. „Jedného dňa!“